

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32782/pdu.2025.1.58>**Т. Г. Цибулін**

кандидат юридичних наук

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ ЯК СУБ'ЄКТ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

У статті проведено аналіз ключових аспектів ролі Міністерства юстиції України у сфері інформаційної діяльності. Акцентовано увагу на тому, що це міністерство посідає центральне місце серед органів державної влади в якості одного з ключовий учасників інформаційних процесів в Україні. Наголошено, що діяльність Мін'юсту охоплює широкий спектр завдань, пов'язаних із формуванням, обробкою, збереженням, використанням і захистом інформації, котра забезпечує ефективне управління інформаційними ресурсами в державі у межах своїх повноважень. Також визначено, що Міністерство юстиції України відіграє ключову роль у формуванні та реалізації державної політики в сфері інформаційної діяльності, розширюючи послуги та адаптуючи їх до зростаючих обсягів інформації, що підвищує ефективність системи юстиції та наближає її функціонування до потреб громадян. Зазначено, що за останні роки суттєво розширено спектр інформаційних послуг, активно впроваджуються технології електронного урядування та забезпечується цифрова трансформація адміністративних процесів, що значно підвищує доступність правових послуг для громадян. Зроблено висновок, що цифрові трансформації в роботі Міністерства юстиції сприяли: а) зменшенню бюрократичних бар'єрів; б) покращенню комунікації між громадянами та органами влади; в) підвищенню прозорості діяльності у сфері юстиції; г) відкриває нові перспективи для користувачів правових послуг за рахунок впровадження електронних сервісів, онлайн-консультацій та е-реєстрів. Проаналізовано теоретичні підходи, які дозволили виділити три основні моделі розуміння інформаційної діяльності як: 1) забезпечення громадськості доступу до інформації (ця діяльність зводиться лише до одного аспекту – доступу до певних даних, ігноруючи інші важливі функції органів публічної влади, такі як збір, обробка, аналіз та зберігання інформації); 2) адміністративно-управлінська функція (розуміння інформаційної діяльності у межах діяльності органів публічної влади і концентрує увагу на адміністративних процесах); 3) комплексна модель – поєднання положень першої та другої концепцій. Зазначено, що інформаційна діяльність Мін'юсту здійснюється з урахуванням цього комплексного підходу. Визначено ключові напрямки інформаційної діяльності Міністерства юстиції, серед яких: адміністрування державних реєстрів; забезпечення публічного доступу до інформації; проведення правової освіти; гарантування інформаційної безпеки у роботі Міністерства та інші.

Ключові слова: інформаційна діяльність, Міністерство юстиції України, державні реєстри, державна інформаційна політика, законодавство, адміністрування державних реєстрів, доступ до публічної інформації, цифровізація діяльності Міністерства юстиції.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Доктринальне бачення сутності інформаційної діяльності Міністерство юстиції (далі – Мін'юст України) в сучасних умовах впливає на формування та реалізацію державної політики в форматі цифровізації суспільства, розширення спектру послуг та адаптація цієї діяльно-

сті до зростаючих обсягів інформації. Враховуючи, що «Значні резерви покращання якості управління криються у заповненні прогалин в інформаційному полі, передусім шляхом упровадження сучасної повноцінної системи реєстрів, які заповнюватимуться шляхом поточного спостереження, проведенні на їх фундаменті систематичних вибіркового обстежень не тільки на національному, а й на місцевих рівнях,

максимального використання *big data*» [1, с. 6].

В той же час, розкриття питання в контексті функціонування Міністерства юстиції України в якості суб'єкта інформаційної діяльності ускладнюється тим фактом, що в науковій літературі є три основні підходи вирішення цієї проблеми.

Узагальнюючи інтерпретацію ключових поглядів на інформаційну діяльність, ґрунтуючись на доктринальні положення, можливо репрезентувати наступні підходи. Відповідно до першого підходу, інформаційна діяльність розглядається як процес забезпечення доступу громадськості до інформації. Другий підхід трактує її як складову адміністративно-управлінської діяльності органів публічної влади, що базується на систематизації інформаційних ресурсів. Третій підхід є комплексним і об'єднує ключові аспекти обох попередніх концепцій.

Основний недолік першого підходу в тому, що присутня обмеженість функціонального розуміння – інформаційна діяльність зводиться лише до одного аспекту (доступу), ігноруючи інші важливі функції органів публічної влади, такі як збір, обробка, аналіз та зберігання інформації. Також прослідковується ігнорування внутрішніх управлінських процесів – не враховує роль інформаційної діяльності в забезпеченні внутрішніх адміністративних процесів органів публічної влади і не розглядається інформаційна діяльність як цілісна система взаємопов'язаних процесів. Застосування даного підходу передбачає пасивну роль органів публічної влади, тобто передбачає переважно реактивну позицію, де органи влади лише надають доступ до інформації, а не активно нею управляють, що суперечить реаліям сьогодення, не враховує технологічні аспекти роботи з інформацією в сучасному цифровому середовищі. Також, недостатня увага до безпеки інформації – фокусуючись на доступності, недооцінюється важливість захисту конфіденційної інформації та інформаційної безпеки.

Застосування другої концепції передбачає розуміння інформаційної діяльності у межах діяльності органів публічної влади і концентрує увагу на адміністративних

процесах та може спричинити бюрократизацію інформаційної діяльності й ігнорування принципу публічності інформації, що суперечить засадам відкритого урядування. При такому підході, інформація розглядається суто як управлінський інструмент, а не суспільне благо, що обмежує громадську участь в інформаційних процесах та послаблює громадський контроль. Інформаційні системи стають замкненими, орієнтованими на внутрішні потреби органів влади, що створює ризики маніпулювання інформацією та її використання винятково в інтересах владних структур. Такі системи характеризуються низькою адаптивністю до змін, надмірною централізацією інформаційних ресурсів, зниженням якості інформаційного забезпечення публічних послуг, гальмуванням інноваційних процесів та поглибленням інформаційної нерівності між владою і громадянами.

Комплексний підхід, попри теоретичну привабливість, стикається з практичними викликами: значною ресурсомісткістю та складністю координації, що ускладнює його впровадження. Поєднання різнорідних концепцій породжує внутрішні суперечності між вимогами публічності та адміністративної ефективності, розмиває пріоритети та створює методологічну неузгодженість. Реалізація такого підходу потребує підтримання складності організаційних структур, спричиняючи інституційну напругу. Відсутність єдиних критеріїв оцінювання діяльності ускладнює вимірювання її результативності, а складність концепції може призводити до її формального, декларативного застосування замість справжньої імплементації ключових принципів функціонування органів публічної влади в сучасних умовах.

На підставі аналізу законодавства, можливо зазначити, що інформаційна діяльність Мін'юсту України регламентується із урахуванням комплексного підходу.

Актуалізується тема дослідження і тим, що «війна вимагає швидкої реакції на виклики та загрози, що виникають. Але швидкі рішення потребують перевіреної інформації, проаналізованої та прогнозованої» [2, с. 239]. Враховуючи позицію Л.П. Коваленко, який характеризував

інформаційні відносини, можливо зазначити, що інформаційна діяльність Мін'юсту здійснюється у спосіб та формах, визначених законодавством, і пов'язана із обігом « інформації в інформаційній сфері в результаті здійснення інформаційних процесів у порядку реалізації кожним інформаційних прав і свобод, а також у порядку виконання обов'язків ... щодо забезпечення гарантій інформаційних прав і свобод» [3, с. 117].

У сучасних умовах правові виклики, що стосуються інформаційної діяльності Міністерства юстиції України, виникають через низку факторів. Зокрема, це пов'язано з недостатньою розробленістю нормативно-правової бази, наявністю прогалин у регулюванні електронного документообігу та застарілими нормами окремих законодавчих актів у сфері інформації. Крім того, існує розрив між швидким розвитком технологій і їх правовим супроводом, що породжує невизначеність у статусі електронних даних і відсутність уніфікованих стандартів для електронних юридичних документів. Важливим аспектом є також невідповідність чинного законодавства європейським нормам, зокрема вимогам GDPR та іншим міжнародним стандартам захисту даних (наприклад, визначених Конвенцією Ради Європи «Про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних» від 28.01.1981 р.; Додатковим протоколом до Конвенції про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних щодо органів нагляду та транскордонних потоків даних від 08.11.2001 р.; Директивою 97/66/ЄС «Про обробку персональних даних і захист прав осіб у телекомунікаційному просторі» від 15.12.1997 р.; Регламентом 2016/679 та інші), що створює труднощі при їх імплементації. Окрім того, законодавство ще не забезпечує чіткий баланс між принципами прозорості та конфіденційності інформації, а правове регулювання електронних сервісів залишається недостатньо врегульованим. Всі ці фактори разом формують складний правовий контент, у якому функціонує інформаційна діяльність Міністерства юстиції.

Доречно навести зауваження В. Д. Сиротіна, що « впровадження штуч-

ного інтелекту та активізація автоматизації процесів може мати значний вплив на робочі місця та економіку в цілому. Для уникнення соціальних дисбалансів у суспільстві, держави мають заздалегідь формувати політику щодо регулювання використання штучного інтелекту, забезпечити перекваліфікацію робочої сили та стимулювати розвиток інновацій, які допоможуть адаптуватися до нових умов. Звісно, що це не вичерпний перелік тих головних акцентів, які мають стати основою формування цілісної стратегії цифровізації публічної сфери» [4, с. 7].

Впровадження штучного інтелекту та автоматизації вимагає від Мін'юсту застосування штучного інтелекту наступним чином: а) оновлення внутрішніх процесів та сервісів, що підвищить ефективність роботи міністерства та якість надання правових послуг громадянам; б) Міністерству необхідно буде брати активну участь у формуванні державної політики з регулювання використання штучного інтелекту, щоб забезпечити баланс між інноваціями та захистом прав та свобод громадян, а також уникнути потенційних соціальних конфліктів (наприклад, під впливом виникнення нових професій, дисбалансу у використанні інформаційних технологій різних верств населення та т.п.); в) перекваліфікація працівників Мін'юсту має бути важливою складовою адаптації до нових технологічних викликів, що дозволить персоналу ефективно користуватися новими цифровими інструментами та підтримувати високий рівень професійної компетентності; г) стимулювання інновацій має стати пріоритетом для Міністерства, зокрема шляхом запровадження нових електронних сервісів, автоматизованих систем обробки інформації та аналітики, що сприятиме підвищенню якості та оперативності правового регулювання; ґ) усі перелічені заходи повинні бути інтегровані в комплексну стратегію цифровізації Міністерства юстиції, яка забезпечить системний підхід до трансформації публічної служби, сприятиме прозорості, доступності та ефективності правосуддя в умовах цифрової епохи.

Н. Мамченко звертає увагу на таку проблему, як «Закон Про правотворчу

діяльність вводиться в дію через один рік з дня припинення або скасування воєнного стану в Україні. Отже, судячи з рішення Кабміну, новий порядок ведення Єдиного державного реєстру нормативно-правових актів набуде чинності невідомо коли. Відповідно, поки невідомо, коли саме держава почне адмініструвати Реєстр нормативно-правових актів. Разом із тим, згідно п. 2 постанови вже зараз Мінюст повинен почати роботу щодо програмного забезпечення реєстру і потім разом з вказаною приватною компанією, яка нині опікується цим реєстром, забезпечити перенесення інформації до нового реєстру» [5]. Це свідчить про зростаючу необхідність у вирішенні цих правових проблем та потребує комплексного оновлення законодавства, гармонізації з міжнародними стандартами та розробки нових правових механізмів, що відповідають сучасним технологічним викликам у сфері інформаційної діяльності.

В. Г. Хахановський, О. В. Корнейко висловлюють думку, що «Ефективне проведення інформаційної діяльності передбачає розуміння кінцевого результату діяльності (мети діяльності), наявність суб'єкта та об'єкта інформаційної діяльності, джерел, форм, методів виконання завдання (процесів інформаційної діяльності) та результатів інформаційної діяльності – інформаційних продуктів» [6, с. 140].

Це питання стає особливо важливим через те, що технологічні та організаційні зміни в інформаційній сфері відбуваються настільки швидко, що традиційні управлінські підходи та організаційні моделі швидко втрачають актуальність. Методи, які були ефективними вчора, можуть не відповідати сучасним вимогам ринку сьогодні, а завтра навіть стати перешкодою для подальшого розвитку. Така динаміка вимагає постійного оновлення підходів до управління інформаційними потоками. Це особливо підкреслює важливість розробки інноваційних методів оцінки ефективності інформаційних продуктів і послуг, які враховують як кількісні, так і якісні показники результативності, а також формування сучасного законодавства в цій сфері..

Аналіз останніх досліджень і публікацій, у яких започатко-

ване розв'язання проблеми та виділення невирішених раніше частин загальної проблеми, яким присвячена стаття. Проблеми інформаційної діяльності досліджували інформаційного права та інформаційні правовідносини досліджували І. Арістова, О. Баранов, В. Боєр, М. С. Бортничук, В. Брижко, В. Д. Василенко, В. Варенко, Г. Виноградова, Л. Данюк, Д. Журавльов, І. Задорожний, І. Захарова, Л. Коваленко, О. Корнейко, В. Копилов, О. Кохановська, Д. Маріц, Л. Минюк, Д. Сидоренко, І. Солончук, Тарасенко, О. Труш, Л. Філіпова, В. О. В. Федькович, Фурашев, В. Хахановський, М. Черненко та інші.

Окремі моменти компетенцій, завдань, функцій Міністерства юстиції України досліджено такими науковцями, як Р. Будецький, Н. Железняк, І. Микульця, В. Кусмарцев, І. Онопчук, О. Предместникова, О. Федьковича та ін.

Постановка завдань. Проаналізувати особливості діяльності Міністерства юстиції України як суб'єкта інформаційної діяльності.

Виклад основного матеріалу. Міністерство юстиції України займає особливе місце у системі органів державної влади в якості провідного суб'єкту інформаційної діяльності. Також потрібно зазначити, що в умовах розбудови інформаційного суспільства та цифрової трансформації державного управління його роль набуває особливого значення.

Функціонування Мін'юсту як суб'єкта інформаційної діяльності реалізується через широкий спектр повноважень, пов'язаних зі створенням, збиранням, збереженням, зберіганням, використанням, поширенням, охороною та захистом інформації.

І. В. Захарова, Л. Я. Філіпова, І. С. Задорожний, Д. А. Тарасенко зазначають загальну мету інформаційного забезпечення органів публічної влади, яка «полягає в тому, щоб на базі зібраних початкових даних отримати оброблену, узагальнену інформацію, яка має стати основою для прийняття управлінських рішень. Досягнення цієї мети здійснюється шляхом збирання первинної інформації, її зберігання, розподілу між структурними підрозділами

відповідних органів та їхніми працівниками, підготовки до переробки, власне переробки, надання її органу управління в переробленому вигляді, аналізу, забезпечення прямих і зворотних зв'язків у її циркуляції, організації документообігу тощо» [7, с. 200]. Дана мета в повній мірі відноситься і до Міністерства юстиції, але із урахуванням його функціонала.

Важливою складовою характеристики Міністерства юстиції України як суб'єкта інформаційної діяльності є визначення нормативно-правових засад такої діяльності. Так, правове підґрунтя інформаційної діяльності цього Міністерства сформовано великою кількістю нормативно-правових актів, але фундамент складають Конституція України, Закони України «Про інформацію», «Про доступ до публічної інформації», «Про захист персональних даних», «Про електронні документи та документообіг», «Про публічні електронні реєстри», «Про електронну ідентифікацію та електронні довірчі послуги», «Про захист інформації в інформаційно-комунікаційних системах», «Про захист персональних даних», «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України», «Про стандартизацію», «Про технічні регламенти та оцінку відповідності» та інші, а також Положення «Про Міністерство юстиції України» та інші. Цей величезний нормативний масив визначає ключові аспекти діяльності Мін'юсту в сфері інформаційної діяльності та встановлює межі його компетенції.

Необхідно наголосити на важливості інформаційної роботи Міністерства юстиції України, адже вона впливає на такі основні моменти як: а) глибоке розуміння законодавчих і суспільних змін завдяки постійному аналізу правових ініціатив та соціальних процесів, користуючись багаторівневою оцінкою актуальних тенденцій на стику права та суспільства. Це дозволяє не лише фіксувати зміни, а й прогнозувати їхній вплив на різні сфери, які знаходяться в юрисдикції цього Міністерства; б) ефективне функціонування системи юстиції – завдяки постійному моніторингу і аналізу правових та соціальних трансформацій, що сприяє оперативному вдосконаленню його діяльності та підвищенню якості правосуддя в Україні; в) формуванню надій-

ного підґрунтя для прийняття рішень за рахунок забезпечення обґрунтування управлінських рішень та виявлення і утворення стратегічних напрямів розвитку правової системи України.

Варто виокремити основні напрями інформаційної діяльності Міністерства юстиції, а саме: 1) адміністрування державних реєстрів; 2) забезпечення доступу до публічної інформації; 3) правова освіта; 4) забезпечення інформаційної безпеки в діяльності Міністерства юстиції та інше.

Дійсно, останнім часом, одним із вагомих напрямків інформаційної діяльності Мін'юсту України є адміністрування державних реєстрів. На даний напрямок діяльності звертають увагу багато науковців [8], [9]. Наприклад, О.В. Шаповалова підтримує думку стосовно подальшого розвитку механізму адміністрування публічних реєстрів в напрямку «створення та адміністрування Реєстру реєстрів ... Реєстр публічних електронних реєстрів» [9, с. 40]. Хочеться зазначити, що потрібно враховувати реалії сьогодення і питання щодо створення такого Реєстру, мабуть, не є пріоритетним напрямком державної стратегії. Тому, що поряд з очевидними перевагами, простежуються системні технологічні та фінансово-економічні обмеження і створення чергового реєстраційного інструменту – це неефективні бюджетні витрати на даний час. В той же час, безперечним є позиція, що «правова організація системи електронних публічних реєстрів потребує узагальнення пропозицій науковців стосовно моніторингу корупційних проявів при створенні та адмініструванні електронних публічних реєстрів. Превентивним підходом тут слід вважати узгодження національного і міжнародного законодавства в частині втілення застережень від загроз публічним та приватним інтересам в системі публічних реєстрів» [9, с. 37].

О.Ф. Андрійко висловлює думку, відповідно до якої «Процес гармонізації вітчизняного законодавства з європейським спрямований на утворення єдиної інтегрованої системи публічних електронних реєстрів, визначення уніфікованої інституціональної структури функціонування публічних електронних реєстрів та

єдиних вимог до їх створення, ведення, взаємодії, адміністрування, модернізації, реорганізації та ліквідації, а також до створення реєстрової інформації та її використання у інших інформаційних системах, при здійсненні дозвільної та іншої управлінської діяльності, наданні адміністративних послуг» [10].

Міністерство юстиції України є держателем або адміністратором низки державних реєстрів, які формують національну інформаційну інфраструктуру, перелік яких можливо знайти на його офіційному сайті, а саме: Єдиний державний реєстр юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань [11]; Державний реєстр речових прав на нерухоме майно [12]; Єдиний реєстр нотаріусів [13]; Державний реєстр актів цивільного стану громадян [14]; Єдиний реєстр боржників [15]; Реєстр методик проведення судових експертиз [16] та інші.

Другим важливим напрямком інформаційної діяльності Мін'юсту України є забезпечення доступу до публічної інформації. Дійсно, Мін'юст реалізує державну політику у сфері доступу до публічної інформації, шляхом : розгляду запитів на інформацію та надання відповідей; оприлюднення публічної інформації на офіційному веб-сайті; ведення облікових документів, що містять публічну інформацію; систематизації та оприлюднення відкритих даних та інше.

Не можливо оминути і той факт, що Міністерство юстиції України виступає ключовим суб'єктом інформаційної діяльності у правовій сфері завдяки формуванню та реалізації державної інформаційної політики.

Також, за останні роки Мін'юст суттєво розширює спектр інформаційних послуг, активно впроваджує технології електронного урядування та забезпечує цифрову трансформацію адміністративних процесів, що значно підвищує доступність правових послуг для громадян. Цифровізація діяльності Міністерства юстиції дозволила скоротити бюрократичні процедури, забезпечити більш ефективну взаємодію громадян з органами юстиції та підвищити прозорість діяльності міністерства. Впровадження електронних сервісів,

онлайн-консультацій та цифрових реєстрів створило нові можливості для користувачів правових сервісів. Однак постійне зростання обсягів інформації створює нові проблеми для інформаційної системи Міністерства. В умовах інформаційного суспільства ефективність роботи значною мірою залежить від здатності оперативно опрацьовувати великі масиви даних, забезпечуючи їх достовірність, цілість та захищеність.

Наступним цікавим вектором інформаційної діяльності Мін'юсту є здійснення широкої інформаційно-просвітницької діяльності, « забезпечення формування та реалізація державної політики у сфері правової освіти, правової обізнаності, інформування населення, доступу громадян до джерел правової інформації», відповідно до п.п. 2⁸ п.3 Положення «Про Міністерство юстиції України» [17].

Наприклад, з 2017 по кінець 2022 рр. реалізовувався проект «Я маю право!», спрямований на підвищення правової свідомості громадян. «Загальнонаціональний проект "Я маю право" реалізовувало Міністерство юстиції ... з метою підвищення юридичної грамотності українців і формування нової правової культури у суспільстві. В його рамках були розпочаті близько двадцяти кампаній, що стосуються захисту прав громадян у різних сферах. ... За оцінками Мін'юсту, у 2017-2019 роках проекту вдалося охопити понад 15 млн. осіб по всій території країни» [18].

Даний напрямок інформаційної діяльності Мін'юсту також забезпечує а) функціонування системи безоплатної правової допомоги; б) ДП «Центр оцінки та інформації» Мін'юсту забезпечує офіційне опублікування нормативно-правових актів та формує єдиний інформаційний простір органів публічної влади; в) забезпечує функціонування інформаційних заходів з роз'яснення правових механізмів захисту прав громадян. Наприклад, Мін'юст України з метою формування єдиної практики застосування законодавства у сфері державної реєстрації речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень надає відповідне роз'яснення у своєму Листі № 5730/8.4.4/32-25 від 15. 01. 2025 щодо набрання чинності положень Закону

України Про аграрні ноти, « який регулює відносини, що виникають під час видачі, обігу, припинення аграрних нот, звернення стягнення за аграрними нотами» [19]. Тож, Мін'юст надає відповідне роз'яснення по цьому питанню та розтлумачує правовий механізм функціонування аграрних нот та інше.

Забезпечення інформаційної безпеки є також невід'ємною складовою інформаційної діяльності Мін'юсту і здійснюється шляхом захисту інформаційних ресурсів від несанкціонованого доступу; забезпечення цілісності інформації в державних реєстрах; впровадження комплексних систем захисту інформації; захисту від кіберзагроз та протидія інформаційним атакам та інше.

Висновки. Для подальшого вдосконалення інформаційної діяльності Міністерства юстиції України необхідно застосувати системний підхід, який передбачає: комплексний розвиток інформаційної інфраструктури; модернізацію технологічної бази; удосконалення нормативно-правового регулювання інформаційних відносин; підвищення кваліфікації персоналу в сфері інформаційних технологій; забезпечення надійного захисту інформаційних ресурсів та інше. Таким чином, реалізація інформаційної діяльності Міністерства юстиції України спрямована на підвищення ефективності використання інформаційних ресурсів при одночасному забезпеченні їх захисту відповідно до національних інтересів та міжнародних стандартів.

Список використаної літератури:

1. Повоєнне відродження України. Візія відділення економіки Національної академії наук України. Київ, 2022. 34 с. URL: <https://files.nas.gov.ua/PublicMessages/Documents/0/2022/12/%D0%92%D1%96%D0%B7%D1%96%D1%8F%20-%202022.12.05.pdf>
2. Карашук О. Інформаційно-аналітична діяльність в умовах російської агресії. *Наукові праці Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського*. 2023. Вип. 67. С. 230-243.
3. Коваленко Л. П. Теоретичні проблеми інформаційного права України. Харків: Право, 2012. 247 с.
4. Сиротін В. Д. Цифрові тренди у сфері публічного управління. *Проблеми сучасних трансформацій*. Серія: Право, публічне управління та адміністрування. 2023. № 10. С. 1-8. URL: <https://reicst.com.ua/pmtl/article/view/2023-10-02-05>.
5. Мамченко Н. Адміністрування державного Реєстру нормативно-правових актів передають з рук приватної компанії до держави – але це відбудеться не відразу. 2024. URL: <https://sud.ua/uk/news/publication/297139-administrirovanie-gosudarstvennogo-reestra-normativno-pravovykh-aktov-peredayut-iz-ruk-chastnoy-kompanii-gosudarstvu-no-eto-pr-oizoydet-ne-srazu>
6. Хахановський В. Г., Корнейко О. В. Актуальні питання інформаційного права: навч. посіб. Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2024. 258 с.
7. Захарова І. В., Філіпова Л. Я., Задорожний І. С., Тарасенко Д. А. Основи інформаційно-аналітичної діяльності : навч. посіб.; 2-е вид., випр. і допов. Черкаси: Східноєвропейський університет імені Рауфа Аблязова, 2024. 347 с URL: <https://suem.edu.ua/storage/doc/books/osnovy-informaciyno-analitychnoi-dialnosti-zaharova2.pdf>.
8. Гречаний О. Єдиний державний реєстр – замість реєстрової плутанини. INVESTGAZETA URL: <https://investgazeta.ua/uk/blohery/oleg-grech>
9. Шаповалова О. В. Правові умови створення та адміністрування електронних публічних реєстрів. *Актуальні проблеми права: теорія і практика*. 2020. №1 (39). С. 37-42. URL: <https://journals.snu.edu.ua/index.php/app/article/view/300>
10. Андрійко О. Ф. До питання еволюції адміністративного права та предмета адміністративно-правового регулювання. *Сучасна адміністративно-правова доктрина захисту прав людини* : тези доп. та наук. повідомл. учасн. наук.-практ. конф., м. Харків, 17–18 квіт. 2015 року. Харків : Право, 2015. С.9–13.
11. Єдиний державний реєстр юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань. URL: <https://usr.minjust.gov.ua/content/free-search>
12. Як отримати інформацію з державного реєстру речових прав на нерухоме майно? URL: <https://minjust.gov.ua/m/yak-otrimati-informatsiyu-z-derjavnogo-reestru-rechovih-prav-na-neruhome-mayno>
13. Про затвердження Порядку ведення Єдиного реєстру нотаріусів : Наказ Мінюсту України від 13.10.2010 № 2501/5. URL:

- <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0926-10#Text>*
14. Витяг з Державного реєстру актів цивільного стану громадян. URL: <https://guide.dia.gov.ua/view/vydachavytiahu-z-derzhavnoho-reiestru-aktivtsyvilnoho-stanu-hromadian-260e437f-f484-4276-80ed-5937bf219c3f>
15. Єдиний реєстр боржників. URL: <https://erb.minjust.gov.ua/#/search-debtors>
16. Реєстр методик проведення судових експертиз. URL: <https://rmpse.minjust.gov.ua/>
17. Положення «Про Міністерство юстиції України» : постанова Кабінету Міністрів України від 2 липня 2014 р. № 228. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/228-2014-%D0%BF#Text>
18. Кабмін закрив просвітницький проєкт "Я маю право". URL: https://lb.ua/news/2020/01/23/447981_kabmin_zakril_prosvetitskiy.html
19. До уваги суб'єктів державної реєстрації! URL: <https://centraljust.gov.ua/news/direction/do-uvagi-subektiv-derjavnoi-reestratsii-26198>
-

Tsybulin T. H. Ministry of Justice of Ukraine as a subject of information activity

The article analyzes the key aspects of the role of the Ministry of Justice of Ukraine in the field of information activity. It is emphasized that this ministry is central to public authorities as one of the key participants in information processes in Ukraine. It is emphasized that the activities of the Ministry of Justice cover a wide range of tasks related to the formation, processing, preservation, use and protection of information that ensures effective management of information resources in the state within its powers. It is also determined that the Ministry of Justice of Ukraine plays a key role in the formation and implementation of state policy in the field of information activity, expanding services and adapting them to the growing amount of information, which increases the efficiency of the justice system and brings it closer to the needs of citizens. It is noted that in recent years the range of information services has been significantly expanded, e -government technologies have been actively implemented and digital transformation of administrative processes is ensured, which significantly increases the availability of legal services for citizens. It is concluded that digital transformations in the work of the Ministry of Justice contributed to: a) reducing bureaucratic barriers; b) improving communication between citizens and authorities; b) increasing transparency in the field of justice; c) opens new prospects for legal services through the implementation of electronic services, online consultations and E-registers. Theoretical approaches have been analyzed that allowed to distinguish three basic models of understanding of information activity as: 1) providing the public with access to information (this activity is reduced to only one aspect – access to certain data, ignoring other important functions of public authorities, such as collecting, processing, analyzing and storing information); 2) administrative and management function (understanding of information activity within the activities of public authorities and concentrates on administrative processes) and 3) a complex model-a combination of provisions of the first and second concepts. It is stated that the Ministry of Justice's information is carried out taking into account this comprehensive approach. The key areas of information activity of the Ministry of Justice are identified, including: administration of state registers; ensuring public access to information; legal education; Guarantee of information security in the work of the ministry and others.

Key words: information activity, Ministry of Justice of Ukraine, state registers, state information policy, legislation, administration of state registers, access to public information, digitalization of the Ministry of Justice.